

Naar de wolken kijken

Behulpzaam sloot M. Beddit de deur achter Renee. Hij gebaarde haar plaats te nemen in de blauwe stoel voor zijn bureau.

- Wil je koffie? vroeg hij.
- Nee, dank u. Ik heb net op.
- Mooi mooi...

Renee had zijn naam op de deur zien staan. Er stond geen functie onder zijn naam. Dat kon betekenen dat hij iets hoogs was binnen het bedrijf. Dat moest wel, want op deze verdieping zat alleen staf.

Beddit ging achter zijn bureau zitten. Hij keek Renee met een vriendelijke glimlach aan. Zij glimlachte nog even niet.

- Je zult het wel vreemd vinden, zei hij.
- Wat?

- Een functioneringsgesprek met mij.

- Dat vind ik inderdaad vreemd. Ik verwachtte een gesprek met Nick, de teamleider, maar hij stuurde me door naar u. Dit is toch kamer 513?

- Dit is kamer 513 en je moet inderdaad bij mij zijn.

- Hij kon mij niet vertellen waarom.

- Dat zal wel niet, zei Beddit. Hij weet namelijk zelf niet waarom.

Renee dacht na. Als ze haar ontslag zou krijgen, werd ze niet eerst naar deze verdieping gestuurd. Een gewoon functioneringsgesprek kon het ook niet zijn. Misschien een promotie?

- De zaak is namelijk deze, ging Beddit verder, dat wij overwegen jou... Is het een probleem, als ik je tutoyeer?

- Geen probleem, zei Renee.

- Mooi mooi... Het is dus zo, dat we onder de indruk zijn. Dat wil zeggen, van de wijze waarop je functioneert. Niet alleen ben je goed in je werk, je toont ook initiatief. Je hebt laatst een ramp weten te voorkomen door niet te doen wat je opgedragen werd. Let wel, niet! Daar is moed voor nodig, en kennis, en inzicht.

- O, gaat het daar om? zei Renee. Nick vergiste zich gewoon.

- Vast wel, zei Beddit. We zijn allemaal menselijk, we maken allemaal fouten. We hebben dan ook geen enkel probleem met Nick. Goeie vent, ik mag hem graag.

- Ik vind hem wel aardig, zei Renee.

- Mooi mooi... Zie je, we plannen hier allerlei fraaie projecten, maar soms, net als Nick, zien we iets over het hoofd. Het project begint, het draait een tijdje, alles lijkt in orde, en dan opeens... loopt het uit de rails. En niet zelden om een kleinigheid.

- Voor een karwei van minstens twee jaar maar een half jaar uit willen trekken, zei Renee, noem ik geen kleinigheid. Dat noem ik een blunder van formaat.

- Zie je? Enthousiast sloeg Beddit zich op zijn bovenbeen. Dat is precies de reden waarom we jou gekozen hebben. Jij durft tenminste. Ik weet op welk project je doelt. Tijdens de vergadering leek een termijn van een half jaar haalbaar. Althans, destijds protesteerde niemand. Later wel, maar toen het nodig was, zweeg iedereen. Niemand durfde wat te zeggen, omdat het project van de CEO kwam.

- Och, die... Waren er geen programmeurs bij aanwezig?

Beddit glimlachte breed en zei:

- Doe ons een plezier en accepteer je nieuwe functie.

- Welke functie? Ik begrijp dat u mij ergens voor uitgekozen heeft, maar waarvoor is me niet duidelijk.

- Neem me niet kwalijk. De zaken liggen zo... We willen je een staffunctie aanbieden. Het wordt jouw taak om als een soort advocaat van de duivel elk project tegen het licht te houden. Maar alleen wat het coderen betreft en de werkplanning. De rest is voor jou niet relevant.

- Maar waarom ik? vroeg Renee verwonderd. Nick heeft meer ervaring.

- Nick is een prima kerel, die vindt alles goed. Nee, we hebben... neem dit alsjeblieft niet verkeerd op,

maar wat wij nodig hebben is een bitch. Een keiharde, koppige tante. Als die overtuigd is van de haalbaarheid van een project, zullen we ons een stuk geruster voelen.

- Kan niemand anders het doen? vroeg Renee. Er werken hier zo'n vijftig programmeurs. Er zit er vast wel eentje tussen die net zo geschikt is.

Beddit keek haar een moment zwijgend aan.

- Hoor ik het nou goed? Het gaat hier wel om een staffunctie. Je gaat er aanzienlijk op vooruit. Wil je dat niet?

- In dat geval, mag het parttime? Ik werk nu vier dagen in de week. Op woensdag ben ik vrij en dat wil ik graag zo houden.

- Nee, natuurlijk niet. Je kunt als parttimer geen staffunctie bekleden, dat zou waanzin zijn. Het gaat hier om een belangrijke baan, Renee. Daar kunnen we geen parttimer voor nemen.

- Dat vermoedde ik al, zei Renee met een zucht. Daarom... nee, dank u.

- Je wilt de baan niet?

- Toch wel, maar alleen parttime.

- Onmogelijk.

- Dan gaat het helaas niet door.

- Jammer jammer... Beddit trommelde met zijn vingers op het bureaublad.

- Waarom wil je eigenlijk op woensdag vrij? Volgens je dossier heb je geen kinderen.

- Klopt.

- Je bent ook niet getrouwd?

- Inderdaad, zei Renee.

- Ben je misschien niet gezond? Heb je de woensdag nodig om uit te rusten? Moet je je nieren laten spoelen?

- Ik ben kerngezond.

- Dan begrijp ik het niet, zei Beddit. Je krijgt de kans van je leven, maar die sla je af omdat je zonodig op woensdag vrij moet zijn. Wat is er zo belangrijk aan die ene dag? Weet je wel, dat je als parttimer geen carrière zult maken?

- Ik hoef geen carrière, zei Renee.

- Niet?

- Ik hoop zelfs op den duur maar drie dagen in de week te gaan werken.

- Heb je soms een hekel aan je werk?

- Ik doe niets liever dan programmeren, zei Renee, maar elke dag... nee, dat liever niet.

- O, op die manier, zei Beddit opgelucht. Zeg dat dan. Ik zit me hier ongerust te maken, terwijl er alleen maar sprake is van een misverstand. Het is helemaal de bedoeling niet, dat je elke dag gaat programmeren. Stel je voor, zeg. Nee, dat werk blijft beneden. Wat jij gaat doen is analyseren, controleren en een stukje aansturen. Programmeren, daar ben je straks veel te duur voor.

- Ik heb er steeds minder zin in, zei Renee gelaten.

Beddit keek haar verbaasd aan.

- Dat meen je niet.

Renee knikte ja.

- Denk je, vroeg Beddit, dat je mij uit kunt leggen waarom je deze baan afwijst? Want volgens mij begrijpen wij elkaar niet.

- Ik vind programmeren heel leuk, zei Renee. Leuker dan analyseren en stukjes aansturen. Het gaat me alleen om de werktijden. Op woensdag ben ik vrij en dat wil ik graag zo houden.

- Maar wat doe jij dan op de woensdag, beste Renee, dat zo belangrijk is?

- Niets, meneer Beddit. Op woensdag doe ik volstrekt niets. Ik ben dan thuis, dat is alles.

- Dus?

- Dus niets. Ik loop gewoon wat te suffen. Eerst slaap ik uit en dan ontbijt ik achter mijn computer. Lees de kranten online en zo. Als het lekker weer is, werk ik een beetje in de tuin. Of ik ga in een makkelijke stoel liggen, naar de wolken kijken.

- Naar de wolken kijken... Dat vind je zinvol? Terwijl je hier aan je persoonlijke ontwikkeling kunt werken?

- Ik werk aan mijn persoonlijke ontwikkeling. Ik kijk omhoog en vraag me af of je werkelijk zoveel verschillende figuren kunt herkennen. Meestal is het maar een dot watten. Lynn beweert dat ze in elke wolk iets anders ziet, maar ze vindt het gewoon leuk om te klieren. Bovendien is creativiteit een obsessie van haar.

- Lynn?

- Mijn vriendin. We zijn erg vaak samen.

Beddit knikte bedachtzaam.

- Als je je soms zorgen maakt over je... over je... Niemand zal er hier over vallen. Weten ze het beneden?

- Wat?

- Nou, dat jij... Afijn, dat zijn mijn zaken niet. Als ik het goed begrijp, heb je liever vrij, zodat je naar de wolken kunt kijken. We zitten hier op de negende etage. Als je wilt, kan ik wel een kantoor regelen met uitzicht op de lucht. Aan de voorkant staan hoge gebouwen, maar aan de achterkant kun je ver kijken. Ik zal eens zien wat ik voor je kan doen.

Renee keek om zich heen. Het was een kleine kamer, voor iemand met een staffunctie.

- Dit is uw kantoor? vroeg ze.

- Tijdelijk. Mijn kantoor wordt momenteel verbouwd. Verdomde vervelend, dat kan ik je verzekeren.

- Heeft u een secretaresse?

- Ja, natuurlijk. Die zit op haar vaste stek. Haar kamer wordt niet verbouwd. Overigens, je krijgt je eigen secretaresse. Of een secretaris, als je daar de voorkeur aan geeft. Trouwens, wat zeg ik nu... Je krijgt een secretaresse.

- En een kamer met uitzicht?

- Op de wolken. Als er wolken zijn, natuurlijk. Ik heb geen invloed op het weer.

- U vroeg daarnet, zei Renee, of ik u uit kon leggen waarom ik deze baan afwijs. Ik vrees, dat ik daar nu nee op moet antwoorden.

- Hoezo? Ik begrijp dat je graag naar de wolken kijkt.

- Ja, thuis. Niet hier.

- Het zijn wel dezelfde wolken.

- Jawel, maar of ik hier naar de wolken kijk of thuis, dat maakt nogal een verschil.

Hij zuchtte en leunde achterover.

- Nou ja, zei hij, dit is zinloos. Als je liever thuis bent om helemaal niets te doen, dan moet je niet verwachten dat er ooit nog iets van een carrière terechtkomt.

- Laten we hopen van niet, zei Renee. Ik wil helemaal geen carrière maken.

- Ben je dan misschien lui? Ik heb er niets over gehoord, maar als je liever lui bent dan moe...

- Ik werk hard, zei Renee. Harder dan de meeste programmeurs.

- Die werken wel de hele week, toch?

- Nee, er werkt nog iemand parttime. Zij werkt alleen de ochtenden.

- Het is weer een vrouw, verzuchtte hij. Heeft ze kinderen?

- Nee.

Machteloos wierp Beddit zijn armen in de lucht.

- Ik geef het op, zei hij. Ik wens je veel geluk in het niet hebben van een carrière, maar dit echt begrijpen, daar kom ik niet aan toe.

- Ik hoop anders van wel, zei Renee. Ik hoop dat u op een dag zult zeggen, ik ga naar huis, naar de wolken kijken.

- Vast wel, zei Beddit. Dan krijg ik meteen te horen, dat ik beter een bezoekje aan de psychiater kan brengen.

- Jammer, zei Renee.

- Ik vind van niet.

Beddit stond op. Renee volgde zijn voorbeeld.

- Ik kan gewoon verder gaan met mijn werk? vroeg ze.

- Ja, natuurlijk kun je dat. Ik ben niet boos op je. Zaken zijn zaken. Je doet je werk prima, dat is het enige wat telt. Het spijt me dat ik een rimpeling heb veroorzaakt in dat veilige leventje van je.

Renee fronste haar wenkbrauwen.

- U zei?

- Nou, zei hij met een ongemakkelijke blik, daar draait het toch om? Je gaat geen uitdaging meer aan. In plaats daarvan ga je naar de wolken liggen kijken, alleen maar omdat je dat gewend bent. Neem me niet kwalijk dat ik het zeg, maar dan denk ik toch dat je geen risico's durft te nemen. Vreemd is dat niet, voor een vrouw, maar een interessant leven kun je dan wel vergeten.

- Ach ja, zei Renee, ik heb in ieder geval geprobeerd om het u uit te leggen.

- Ja, zei hij, dat heb je inderdaad. Het is je niet gelukt en daarom vraag ik me af hoe belangrijk die vrije dag voor je is. Het is mijn ervaring, dat wanneer je iets echt belangrijk vindt, je ook wel kunt uitleggen waarom.

- In dit geval niet, zei Renee, terwijl ze de gang in stapte en daar even bleef staan.

- Niet?

- Nee. Het probleem zit 'm aan de andere kant. Het probleem is zelfs niet de uitleg, maar het feit dat het uitgelegd moet worden. Als u niet begrijpt wat mij beweegt, zult u inderdaad een bezoekje aan de psychiater moeten brengen. Heeft u kinderen?

- Jazeker.

- En u bent doordeweeks nooit eens een dagje thuis?

- Nee, natuurlijk niet. Mijn vrouw zorgt voor de kinderen. Bovendien heb ik het veel te druk. Het lukt me soms niet eens om de kinderen te zien voor ze gaan slapen.

Renee schudde moedeloos nee, wenste hem een goede middag en liep naar de lift aan het einde van de gang. M. Beddit keek haar na.

Naar de wolken kijken, dacht hij misprijzend. Met beide benen op de grond staan, dat zou ze eens moeten proberen.